

AP- Dialog între un profesor ateu și un student musulman

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

AP- Dialog între un profesor ateu și un student musulman

[Română –Romanian – روماني]

Traducere: EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC) & Alina Luminița Crăciun

Revizuit de: Mioara Ghinia

2013 - 1434

حوار بين طالب مسلم وبروفيسور ملحد

« باللغة الرومانية »

ترجمة: المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية & ألينا لومينيتا كراسيون

مراجعة: ميوارا غينيا

Dialog între un profesor ateu și un student musulman

Ceea ce urmează este o traducere a cărții "Cine este maimuța?" a cărei obiectiv este să confirme adevărul convingerilor islamice în legătură cu originea omului. Este o carte esențială și necesară pentru toți acei ce vor să înțeleagă conceptul originii vieții în islam. Se adresează, de asemenea, tuturor studenților.

Scenariul următor are loc într-o instituție educațională:

—Permiteți-mi să explic problema pe care o are știința cu Dumnezeu. Profesorul ateu facu o pauză în ora de filozofie și apoi se adresă unui student:

—Dumneavoastră sunteți musulman, nu-i așa?

—Da, domnule.

—Prin urmare, credeți în Dumnezeu?

—Fără îndoială.

—Este Dumnezeu bun?

—Bineînțeles că Dumnezeu este bun.

—Dumnezeu este atotputernic? Poate să facă orice?

—Da.

Profesorul se încruntă, reflectând pentru un moment.

–Atunci spune-mi... să presupunem că ar fi o persoană bolnavă aici și tu o poți vindeca. Tu ai face-o, nu-i așa? Ai încerca să o ajuți?

–Da, domnule. Aș face-o.

–Atunci tu ești bun!

–Eu nu aș spune asta.

–De ce nu ai spune-o? Dacă ai avea ocazia, ai ajuta o persoană bolnavă sau care are un handicap... De fapt, toți am face-o, dacă am putea... Dumnezeu nu o face.

Studentul nu răspunde.

–Dumnezeu nu o face? Nu-i adevărat? Fratele meu, care era musulman, a murit de cancer, deși îi cerea lui Dumnezeu în rugăciunile lui să îl vindece. Cum poate acest Dumnezeu să fie bun atunci? A? Ai un răspuns?

Studentul nu răspunde.

Bătrânului profesor i se făcu milă de elevul lui.

–Nu poți, nu-i așa?

Bău o gură de apă din paharul de pe biroul lui și îi dădu timp studentului să se relaxeze. La filozofie trebuia să fie răbdător cu noii elevi.

–Să începem din nou, tinere. Dumnezeu este bun?

–A... Da.

–Satana este bun?

–Nu.

–De unde vine Satana?

Studentul ezită câteva momente.

–De la... Dumnezeu...

–Corect! Dumnezeu l-a creat pe Satana, nu-i așa?

Bătrânul își trecu degetele prin păr și se adresează audienței care dădea semne că se distrează.

–Cred că vom petrece foarte bine acest semestru, doamnelor și domnilor.

Se întoarse din nou către studentul musulman.

–Spune-mi tinere, există răul în lume?

–Da, domnule.

–Răul este peste tot, nu-i așa? Dumnezeu a creat toate lucrurile?

–Da!

–Cine a creat răul?

Studentul nu răspunde.

–Există în această lume boala, moralitatea, ura, lucrurile neplăcute? Tot ceea ce este teribil, există în lume?

Studentul se agită în sinea lui.

–Da.

–Cine a creat aceste lucruri?

Studentul nu răspunde.

Subit, profesorul se răstește către student.

–Cine le-a creat? Răspunde te rog.

Se pregăti pentru un ultim asalt și, năpustindu-se către chipul studentului musulman, îi vorbește într-o șoaptă fatală:

–Dumnezeu a creat toate relele, nu-i așa tinere?

Studentul nu răspunde.

Încearcă să înfrunte privirea fixă și matură a profesorului, dar nu reuși. Dintr-o dată profesorul se îndreaptă spre mijlocul clasei ca o panteră sigură de vânatul ei. Clasa era hipnotizată.

—Spune-mi, continuă el, cum e posibil ca acest Dumnezeu să fie bun, dacă El a creat toate relele care există și au existat dintotdeauna?

Profesorul își mișcă brațele pentru a descrie enormitatea răului existent în lume.

—Toată ura, brutalitatea, durerea, tortura, toate decesele inutile și toate infinitele neplăceri, și toată această suferință creată de acest bun Dumnezeu este peste tot în această lume, nu-i adevărat tinere?

Studentul nu răspunde.

—Sau nu vezi toate astea pretutindeni? A?

Profesorul făcu o pauză.

—Le vezi, nu-i așa?

Profesorul se apleacă încă o dată peste chipul studentului și șoptește:

–Este Dumnezeu bun?

Studentul nu răspunde.

–Crezi în Dumnezeu, tinere?

Vocea studentului îl trădă și murmură bâlbâindu-se,

–Da, domnule profesor, cred în Dumnezeu.

Batrânul clatină din cap decepționat.

–Știința ne spune că avem cinci simțuri pe care le folosim pentru a identifica și observa lumea care se află în jurul nostru. Tu niciodată nu l-ai văzut pe Dumnezeu, nu-i adevărat?

–Nu, domnule, niciodată.

–Și, spune-ne, L-ai auzit vreodată?

–Nu, domnule, nici nu l-am auzit.

–L-ai simțit vreodată, l-ai mirosit sau probat? De fapt, ai avut vreodata o percepție senzorială a Dumnezeului tău? Răspunde-mi, te rog.

–Nu, domnule, mă tem că nu.

–Te temi că nu?!?

–Așa este, domnule.

–Și, cu toate astea, tu crezi în El?

–Da.

–Pentru aceasta este nevoie de credință, spune profesorul cu un zâmbet de superioritate. Potrivit regulilor protocolului experienței, verificabil și demonstrabil, știința spune că Dumnezeuul tău nu există. Ce spui de asta, tinere? Unde e Dumnezeuul tău acum?

–Poți să iei loc, te rog.

Studentul se așează, intimidat și vizibil abătut. Cu toate astea, ajutorul lui Allah este mereu aproape și victoria este iminentă.

Alt student musulman, cu aspect tradițional religios și barba specifică islamului, ridică mâna și întreabă:

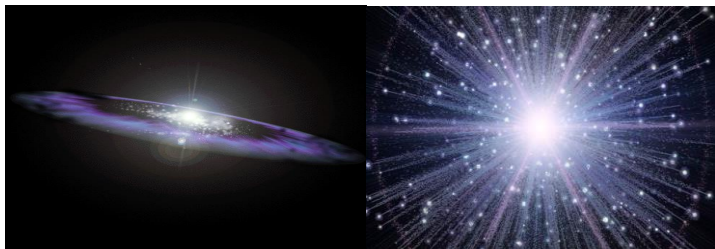
–Domnule profesor, pot să mă adresez clasei?

Profesorul se întoarce către el și zâmbi.

–A, alt musulman în primele rânduri. Și fundamentalist, din câte văd. Poftim tinere, împarte cu noi toată înțelepciunea ta.

Musulmanul ignoră sarcasmul din tonul profesorului. Privi în jurul lui, așteptând ca atenția colegilor lui să fie îndreptată către el și se adresează profesorului:

—Domnule, dumneavoastră ați promovat câteva puncte interesante. Cu acordul dumneavoastră, aș vrea să iau în considerare fiecare punct, individual. Acesta este un subiect care trebuie abordat logic și științific, lăsând deoparte emoțiile. Primul punct este doctrina dumneavoastră de bază conform căreia Dumnezeu nu există. Ca atare, universul a aparut ca urmare a unui Bing Bang și printr-un proces de evoluție, în cele din urmă, a apărut și omul. Aceasta este ideea dumneavoastră, domnule profesor?

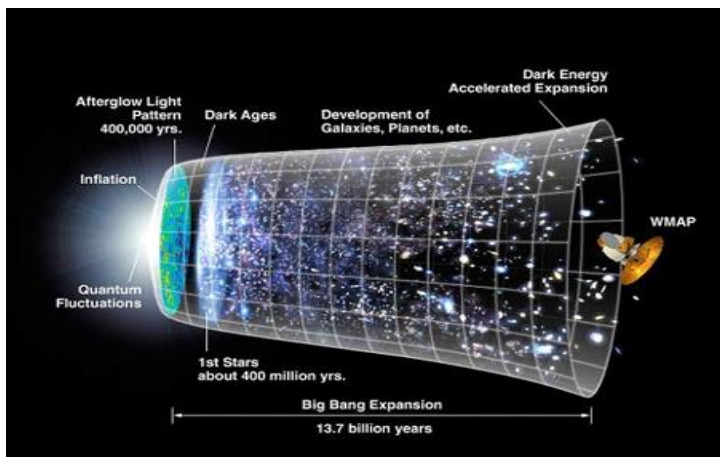

—Tinere, această teorie este considerată adevărată. Există suficiente dovezi științifice care o susțin. Unde vrei să ajungi?

—Să nu ne pripim. Haideți să folosim logica, rațiunea și o argumentare științifică adecvată. Ca preambul, aș vrea să

subliniez că folosesc termenul "doctrină" intenționat, având în vedere că "preoții" pseudo-științei, de fapt, doar promovează ateismul ca o religie. Am o întrebare pentru dumneavoastră, domnule profesor. Avem în această lume milioane și milioane de focuri artificiale, bombe și muniție. Ați auzit vreodată de un caz de explozie spontană? Sau sunteți de acord să spuneți că, chiar dacă ingredientele există într-un recipient, este nevoie, de asemenea, de un sistem de detonare pentru ca acestea să explodeze? Doi factori trebuie luați în considerare: în primul rând ingredientele corecte în proporția adecvată și în mediul adecvat; și în al doilea rând cineva trebuie să detoneze explozia, fie cu o brichetă, cu trăgaciul unui pistol sau cu o scânteie. Dacă, de exemplu, cineva ar spune că un glonț a explodat singur în mâna lui și l-a ucis pe cel care era așezat alături, ar crede vreun om de știință acest argument ridicol?

—Bineînțeles că nu. Ce încerci să spui?

—Atunci, presupun că dacă dumneavoastră pretindeți că trebuie să credem că Bing Bang-ul sau o explozie imensă a avut loc singură, fără ca nimeni să fi apăsat pe trăgaci sau să fi aprins un fitil ori fără o scânteie, atunci ar trebui să ne explicați de ce nu au loc alte explozii mai mici, nicăieri în lume, fără intervenție externă? Orice afirmație științifică trebuie să fie reproductibilă pentru a putea fi acceptată.

Gura profesorului se deschide, fără a ajunge să pronunțe vreun cuvânt, însă.

—În plus, știm că este științific imposibil ca materia să se creeze pe ea însăși. Această masă de lemn, spre exemplu. Nu s-a creat singură. O intervenție externă a trebuit să o facă.

Nici măcar lemnul nu s-a creat singur. A apărut dintr-o sămânță care a trebuit să fie plantată și îngrijită. Chiar și sămânța își are originea în altă parte și nu s-a creat pe ea însăși.

Puteți să ne explicați cum a apărut materia originală, acea materie care potrivit ”preoților” pseudo-științei a fost activată de misteriosul Bing Bang în așa fel încât să creeze prima materie vie? Și, de asemenea, de ce aceiași preoți nu sunt capabili să reproducă fenomenul în laborator? Domnule profesor, fără îndoială, dumneavoastră știți că orice argument științific trebuie să fie reproductibil pentru a avea credibilitate științifică.

–Tinere, este naiv să credem că putem face așa ceva. Energia care a fost eliberată de Bing Bang a fost de o natură la care nu avem acces, altfel am fi putut să reproducem același fenomen.

—Domnule profesor, nu ne-ați spus cine a reunit ingredientele de bază și nici nu sunteți capabil să ne spuneți cine a apăsat butonul sau trăgaciul, sau a aprins fitilul Bing Bang-ului. Unde și-a avut originea această energie enormă despre care ne vorbiți? Haideți, domnule profesor. Să fim oameni de știință în legătură cu acest subiect. Și da, domnule profesor, este nevoie de multă credință în învățăturile doctrinare ale ”preoților” pseudo-științei ca să credem în Bing Bang. Chiar așteptați să abandonăm principiile științifice de bază și să credem în această amestecătură cu credință oarbă, uitând principiile științifice definitive?

Profesorul nu răspunde.

—Dacă nu vă deranjează, domnule profesor, voi vorbi acum despre doctrina evoluției promovată, de asemenea, de ”preoții” pseudo-științei. Dumneavoastră știți, cu siguranță, că nu au fost descoperiți fosilii care să îl vînculeze în mod direct pe om ca urmaș al maimuței și că încă se caută ceea ce a fost numit "elementul pierdut"?

—Da, dar există numeroase alte dovezi...

—Iertați-mă că vă întrerup, domnule profesor. Dumneavoastră admiteți că nu există acea legătură directă. Recunoașteți, de asemenea, că nu există fosile care să arate

stadiile intermediare în tranziția de la maimuță la om. Și sunt convins că știți și despre "Falsul lui Piltdown", nu-i așa domnule profesor? Dați-mi voie să vă reîmprospătez memoria, domnule profesor. Niște fosile au fost descoperite într-un loc numit Piltdown, în Anglia. Aceste resturi arătau toate condițiile pe care "preoții" pseudo-științei și ateismului le căutau în legătură cu "elementul pierdut" din lanțul evoluției. Toată lumea a crezut în această teorie, cei mai sceptici declarându-se chiar convinși, până când s-a aflat, patruzeci de ani mai târziu, că fosilele fuseseră falsificate de un membru al fraternității "preoților" științifici pentru a le prezenta ca "elementul pierdut". A fost un fals pe care preoții dumneavoastră l-au pus la cale pentru a convinge lumea că religia ateistă este adevărată și că omul provine din maimuță. Dacă doriți mai multe informații, le puteți găsi în lucrările profesorului Tobias, din Africa de Sud, în care sunt expuse detaliile falsificării.

Chipul profesorului se albește.

—Continuați fără să comentați? Apropo de falsificări, dumneavoastră știți ce este un plagiat? Puteți să explicați clasei în ce constă?

Profesorul explică fără prea multă siguranță:

–Plagiatul este însușirea muncii altuia și prezentarea ei ca fiind personală.

–Exact. Mulțumesc, domnule profesor. Dacă v-ați deranja să faceți puțină investigație adevărată și onestă, ați găsi că națiunile occidentale au plagiat toate adevăratele opere științifice ale musulmanilor, pentru ca, mai apoi să continue să le dezvolte și să și le însușească, prezentându-le ca descoperiri proprii, lucrări care au dat naștere progresului științific modern. Dar nu trebuie să mă credeți pe cuvânt. Scrieți la "Centrul de studii ale științei" Al-Humera, Muzzammil Manzil, Dodhpur, Aligarh, India și vor fi încântați să va trimită tot materialul care demonstrează ceea ce vă spun.

La acest punct întreaga clasă ascultă cu atenție cuvintele studentului musulman și notează adresa.

–Dar să ne întoarcem la doctrina evoluției, de a cărei propagandă în lume s-au ocupat "preoții" pseudo-științei. Punctul central al tuturor doctrinelor lor este conceptul selecției naturale. Asta înseamnă că speciile s-au adaptat schimbărilor din jurul lor, prin intermediul schimbărilor morfologice și fiziologice, schimbări care, mai târziu s-ar fi transmis generațiilor următoare, permițându-le să supraviețuiască și toate acele specii care nu s-au adaptat, au

dispărut. Clasicul exemplu care se oferă este cel al dinozaurilor, care nu au putut să concureze cu alte animale mai mici și agile care evoluaseră în mod "miraculos", așa că animalele mai mari și lente au dispărut, în timp ce acelea mai mici au supraviețuit. De asemenea, pe măsură ce evoluția avea loc, tot ceea ce nu le mai era folositor dispărea, precum ghearele și coada, fiind înlocuite de specii fără coadă și cu mâini care puteau prinde lucruri, omul fiind rezultatul final. Dumneavoastră apărați această doctrină, nu-i așa, domnule profesor?

Săracul profesor nu era sigur dacă să confirme sau nu, pentru că nu știe din ce direcție îi va veni următorul asalt.

–Haideți, haideți domnule profesor! Aceasta este piatra de temelie a doctrinei evoluției cu care ”preoții” le-au spălat creierele maselor încrezătoare. Să punem la încercare pseudo-știința cu știința adevărată. Domnule profesor, există vreun om de știință care a produs vreodată o nouă specie de viață în laboratorul lui, prin controlul și modificarea mediului? Aduceți-vă aminte că știința poate accepta doctrinele materiale doar dacă sunt reproductibile.

Profesorul nu răspunde.

–Bineînțeles că nu! Chiar dacă au încercat... suntem siguri!

Să avansăm un pas. Știm că evreii practică circumcizia fiilor lor puțin după naștere. Știm, de asemenea, că au practicat circumcizia în mod continuu încă de pe vremea lui Avraam, pacea fie asupra lui. Ca rezultat, apariția bolilor s-a schimbat. Orice fiu cu o boală ereditară care ducea la moarte prin desângereare, nu ar fi supraviețuit circumciziei și astfel boala nu ar fi trecut la următoarele generații. Sunteți de acord, domnule profesor?

Profesorul confirmă, crezând că acest argument joacă în favoarea lui.

—Atunci spuneți-ne, domnule profesor, de ce după mii de ani de practicare a circumciziei tuturor copiilor lor, copii evrei nu se nasc fără pielea prepuțului? Și chiar dacă nu ar fi dispărut toată pielea, potrivit doctrinei selecției naturale a ”preoților” dumneavoastră, ar fi trebuit să apară măcar niște semne cu suprafața acelei piei redusă. Nu sunteți de acord, domnule profesor?

Profesorul aruncă doar o privire goală, fără să își dea seama ce anume

l-a lovit.

—Domnule profesor, dumneavoastră aveți copii?

Ușurat puțin de schimbarea subiectului, profesorul încearcă să-și recupereze stima de sine de mai înainte.

—Da, am doi, un băiat și o fată.

Profesorul reuși chiar să zâmbească la menționarea copiilor lui.

—Domnule profesor, i-ați alăptat când erau bebeluși?

Surprins de această, evident, stupidă întrebare profesorul strigă:

—Ce întrebare stupidă! Bineînțeles că nu. Soția mea i-a alăptat.

—Domnule profesor, au descoperit vreodată ”preoții” atei vreun bărbat care să își alăpteze copiii?

—Altă întrebare stupidă! Doar femeile alăptează copiii.

—Domnule profesor, sunt convins, fără a fi nevoie să vă dezbrăcați, că dumneavoastră aveți două sfârcuri, la fel ca toți ceilalți bărbați. De ce nu au dispărut datorită inutilității lor? Potrivit doctrinei selecției naturale sfârcurile bărbaților

sunt inutile și trebuia să fi dispărut acum mii, dacă nu cumva milioane de ani.

Vorbind suav, fără să strige sau să se năpustească asupra profesorului într-un mod inadecvat, musulmanul continuă spunând:

–Sunt sigur că dacă ne bazăm pe o argumentare științifică adecvată, și nu pe pseudo-știință, dumneavoastră o să fiți de acord că doctrina evoluției nu este decât un morman de gunoi.

Chipul profesorului trecu prin toate culorile și nu reușeși decât să horcăie inutil.

Studentul musulman se întoarce către clasă și i se adresează cu un zâmbet:

–De fapt, se poate ajunge la a afirma că oricine crede că provine din maimuță, este o maimuță!

Clasa întârzie un moment în a înțelege gluma, dar o dată înțeleasă, bufni în hohote de râs.

Când studenții se potoliră din râs, studentul musulman continuă. Adresându-se profesorului spune:

—Doctrina evoluției are atâtea găuri că pare o strecurătoare. Ni se termină timpul, trebuie să mă grăbesc spre moschee pentru rugăciune, și nu vom avea timp să revizuim toate miturile. Dar, să abordăm chestiunea moralității pe care ați pomenit-o mai înainte. Însă, mai înainte, să vorbim despre argumentul dumneavoastră în cazul fratelui mort de cancer. Dacă sunteți supărat pentru că a murit, vă comportați într-un fel stupid. Faptul că ființele umane, la fel ca orice materie vie, vor muri într-o zi este un fapt consumat, de care nimeni nu se îndoiește, fie că el crede în Dumnezeu sau nu, nimeni nu poate prezenta obiecții procesului morții. În al doilea rând, nu putem fi atât de naivi încât să prezentăm obiecții procesului unei boli, fie ea cancer sau oricare alta, sau unui accident etc. ,care este preludiul procesului morții. Obiecția dumneavoastră își are originea într-un concept greșit, și anume că "binele" este alinarea suferinței și că a cauza suferință este o "cruzime". Dacă ar fi așa, ar trebui să fiți de acord cu mine că persoanele cele mai crude de pe pământ sunt cercetătorii științifici și medicii care folosesc animale pentru experimentele lor oribile. Cu siguranță, dumneavoastră știți despre miile și miile de animale care sunt torturate și suferă în toate felurile pentru a demonstra validitatea experimentelor științifice și medicale. Aceste experimente nu sunt crude? Mă urmăriți, domnule profesor?

Profesorul dă semne de leșin. Studentul musulman se apropie de el și îi oferă puțină apă.

—Domnule profesor, o să vă pun o întrebare evidentă. Dumneavoastră sunteți familiarizat cu examenele, probele la care sunt supuși studenții pentru a aproba și a trece la următorul curs.

Profesorul confirmă doar din cap.

—Studentul trebuie să facă anumite sacrificii, chiar să locuiască departe de casa lui, pentru a merge la ore; trebuie să renunțe la comoditățile casei lui, să aibă de lucru până peste cap, să renunțe la timpul lui liber și la somn pentru a fi bine pregătit pentru examene, unde se va confrunta cu întrebări foarte dificile și e posibil să fie chiar insultat la proba orală a examenului, ca să nu mai vorbim că mai trebuie să și plătească instituția care îl supune la toate aceste torturi. Nu credeți că este crudă această situație? Se poate spune că profesorul este o persoană "bună", având în vedere toată suferința mentală și fizică la care îl supune pe student?

—Nu îți înțeleg raționamentul. E clar că instituția și profesorul îi fac un favor studentului atunci când îl fac să treacă prin toate acele probe cu obiectivul ca acesta să se califice într-un domeniu particular. Doar cine nu îl duce capul ar putea să aibă obiecții la faptul că studenții trebuie să

treacă prin examene, oricare ar fi sacrificiile pe care trebuie să le facă.

Studentul musulman mișcă din cap dezamăgit.

—Domnule profesor, este incredibil că dumneavoastră înțelegeți necesitatea testelor și a examenelor atunci când le dați dumneavoastră, dar nu vedeți aceeași înțelepciune atunci când Dumnezeu dă teste și examene creației Lui. Luați exemplul fratelui dumneavoastră; dacă a făcut față bolii lui și a murit cu credință, sau ceea ce noi numim Iman, va dispune de o recompensă imensă în Paradis, pentru toată suferința prin care a trecut aici. Atât de mare va fi recompensa, că își va dori să fi suferit de o sută de ori mai mult, pentru ca și recompensa, la rândul ei, să fie mai mare, o recompensă ce nici un ochi nu a văzut și nici o minte nu și-a imaginat. Din păcate, doar cineva cu o viziune scurtă, un ignorant, ar avea obiecții cu privire la probele pe care Dumnezeu le-a dispus pentru creația Lui, ținând cont de recompensele veșnice de care vor avea parte cei ce vor trece cu succes de ele.

—Paradisul, a? Tu ai văzut paradisul, l-ai atins, mirosit, l-ai auzit? Potrivit regulilor protocolului experienței, verificabil și demonstrabil, știința spune că Paradisul tău nu există.

–Vom aborda și acest punct, dacă Dumnezeu vrea. Dați-mi voie să continui. Spuneți-mi, domnule profesor, există căldura?

Profesorul, deja recuperat și ceva mai încrezător, răspunse:

–Da, există.

–Există frigul?

–Da, și frigul există.

–Nu domnule, nu există!

Profesorul rămase blocat. Și studentul explică:

–E posibil să fie foarte cald, extrem de cald, o super căldură, o mega căldură, puțin cald, sau la limita opusă. Se pot atinge 458 de grade sub zero, ceea ce nu este căldură, dar nu putem spune mai mult decât atât. "Frigul", ca atare, nu există, altfel ar trebui să fie posibil să mergem dincolo de cele 458 de grade sub zero. "Frigul" este doar un cuvânt pe care îl folosim pentru a descrie absența căldurii. Nu putem măsura frigul. Căldura se poate măsura în unități termice, deoarece căldura este energie. Frigul nu este decât opusul căldurii, reprezintă doar absența acesteia.

Liniște. Într-o parte a clasei se aude cum cade un ac.

Studentul musulman continuă:

–Există ceva numit "întuneric", domnule profesor?

–Aceasta este o întrebare stupidă, tinere. Ce este noaptea dacă nu întuneric?

–Așa că dumneavoastră spuneți că "întunericul" există ca atare?

–Da.

–Vă înșelați din nou, domnule... "Întunericul" nu este o entitate, este absența unei entități. Este absența luminii. Putem avea lumină redusă, lumină normală, lumină puternică, lumină orbitoare. Dacă nu avem lumină în mod constant, nu avem nimic, și asta se numește "întuneric", nu-i așa? Acesta este sensul pe care îl folosim pentru a defini acest cuvânt. În realitate "întunericul" nu există. Altfel, am putea fi capabili să creăm întuneric într-un mod pozitiv, sau să facem ca întunericul să fie și mai întuneric, sau să îl obținem într-un recipient. Puteți să umpleți un recipient de întuneric pentru mine, domnule profesor?

–Puteți să ne spuneți ce încercați să dovediti, tinere?

–Da, domnule profesor. Ceea ce vreau să spun este că, pentru început, premisa dumneavoastră filozofică este

greșită, și ca atare concluzia dumneavoastră nu poate fi decât o eroare. Dumneavoastră nu sunteți un om de știință, sunteți un om de pseudo-știință.

Profesorul se înroși de furie.

—Greșită? Cum îndrăznești!?

Studentul musulman, calm și vorbind cu un ton dulce ca și cum i s-ar fi adresat unui copil:

—Domnule, pot să explic ce vreau să spun?

În clasă studenții ascultau cu interes. Sunt toți numai urechi. Și profesorului nu-i rămase altă alternativă decât să își dea consimțământul.

—Explică-te, explică-te... , zice mișcând mâna într-un fel indiferent, făcând un efort admirabil pentru a-și ține controlul. Dintr-o dată, devine foarte amabil. Toată clasa este în liniște, așteaptă.

—Dumneavoastră gândiți după premisa dualității, explică studentul musulman. Potrivit acesteia avem, spre exemplu viața și moartea, două entități diferite, ca un Dumnezeu bun și un Dumnezeu rău. Dumneavoastră considerați conceptul "Dumnezeu" ca pe o entitate finită, o entitate pe care o putem măsura. Domnule, știința nu ne poate explica nici

măcar ce este un gând. Știința folosește electricitatea și magnetismul, dar niciodată nu le-a văzut și, cu atât mai puțin, înțeles. Să considerăm moartea ca opusul vieții înseamnă să ignorăm faptul că, de fapt, moartea nu poate exista ca entitate. Moartea nu este contrariul vieții, este doar absența vieții.

Tânărul ia un ziar de pe masa unuia dintre studenți.

—Aveți aici una dintre broșurile cele mai neplăcute din această țară, domnule profesor. Spuneți-mi, există ceva care se numește moralitate?

—Bineînțeles că există. Uite...

—Greșiți din nou, domnule. Uitați, imoralitatea este absența moralității. Există nedreptatea? Nu, domnule. Nedreptatea este absența dreptății. Există răul? Studentul musulman facu o pauză. Nu este răul absența binelui?

Chipul profesorului are o culoare îngrijorătoare. Este atât de furios ca nu poate să scoată nici un cuvânt.

Studentul musulman continuă:

—Dacă există răul în lume domnule profesor, și toți suntem de acord că există, Dumnezeu trebuie să realizeze vreun fel de lucrare prin intermediul acestui rău. Și care este această

lucrare pe care Dumnezeu o duce la capăt? Dumnezeu ne spune în Sura 21 Al-Anbiya, versetul 35 din Nobilul Coran:

«Fiecare suflet trebuie să guste negreșit moartea. Noi vă încercăm cu răul și cu binele, în chip de ispită, și la Noi vă veți întoarce.»

În ceea ce privește întrebările dumneavoastră despre Satan: de unde vine și dacă Dumnezeu l-a creat, Nobilul Coran menționează că demonul nu a devenit demon, până nu a respins porunca lui Dumnezeu și a devenit dușmanul omului.

Dumnezeu (Allah) spune în Sura 14 Ibrahim, versetul 22 din Nobilul Coran:

«Și când totul va fi hotărât, va zice Șeitan: „Allah v-a făcut vouă o făgăduință adevărată. V-am făgăduit și eu, însă eu nu mi-am ținut cuvântul dat vouă. Eu nu am avut nici o putere asupra voastră, decât că eu v-am chemat, iar voi mi-ați răspuns. Deci nu mă muștrați, ci muștrați-vă pe voi înșivă! Eu nu vă pot fi de nici un ajutor, și nici voi nu-mi puteți fi de nici un ajutor. Eu mă socotesc nevinovat de faptul că voi m-ați făcut cândva asociat [al lui Allah]!” Nelegiuirile [politeștiile] vor avea parte de osândă dureroasă.»

Profesorul răspunde:

—Ca filozof, științific nu consider că această chestiune ar avea legătură cu o alegere; că realist refuz să cred că Dumnezeu, ca și concept, sau oricare alt factor teologic ar putea face parte din ecuația vieții, pentru că Dumnezeu nu poate fi observat.

—Credeam că absența codului moral al lui Dumnezeu este fenomenul cel mai observabil din ziua de astăzi, a răspuns studentul musulman.

Ziarele au câștiguri multimilionare raportând această lucr, pe fiecare săptămână. Domnule profesor, dumneavoastră ați încercat să dați vina de toate relele din lume pe Dumnezeu, în care nu credeți, ceea ce este o contradicție evidentă. Cu toate astea, să vedem cine sunt responsabilii relelor, cei care nu cred în Dumnezeu sau cei care cred?

Una dintre convingerile fundamentale este cea a învierii în Ziua Judecării de Apoi și datoria de a răspunde pentru acțiunile lui de pe lumea aceasta. Pentru fiecare faptă bună, va fi recompensat și pentru fiecare faptă rea va fi făcut responsabil. Toți musulmanii trebuie să creadă că vor trebui să răspundă pentru acțiunile lor și că nimeni în afară de ei nu va duce greutatea lor în Ziua Judecării de Apoi. Conceptul Paradisului, ca un premiu pentru credincioși și a Infernului

ca locul unde vor merge necredincioșii, este de asemenea o convingere fundamentală, ca și convingerea că, chiar și musulmanii care vor săvârși rele, vor fi pedepsiți pentru acțiunile lor. Domnule profesor, aceste concepte au împiedicat nenumărați musulmani să comită fapte rele. Toți știm că amenințarea cu pedeapsa este unul din factorii cei mai eficienți în a evita comiterea crimelor. Fără acest concept nu am fi capabili să gestionăm problemele noastre pământești: amenzi, penalizări, condamnări la închisoare, fac parte din oricare sistem civilizat.

Pe de altă parte, îi avem pe ”preoții” ateismului care nu cred în aceste concepte când sunt menționate în legătură cu temele morale. Pentru ei nu există Ziua Judecății de Apoi, nici responsabilitatea acțiunilor, nici recompensă sau pedeapsă. Mesajul transmis maselor este clar: ”Dacă poți obține ceea ce vrei, dă-i înainte. Nu te preocupa pentru nimic altceva.” De asemenea, având în vedere că ei spun că nu există păcatul .Păcatul, în contextul nostru, înseamnă a merge împotriva legii lui Dumnezeu- toată lumea e liberă să facă ce vrea și nimic nu poate fi considerat ca fiind ”rău”.

Altfel spus, ”preoții” atești susțin că Dumnezeu nu există. Și dacă nu există, nu poate să fi dat nici o regulă în legătură cu ce e bun sau rău și, prin urmare, nu poate exista păcatul, care înseamnă a se împotrivi dorințelor lui

Dumnezeu. Astfel, omul este liber să-și facă propriile reguli, propriul cod moral. Bărbații se căsătoresc cu bărbați, femeile se căsătoresc cu femei, răspândirea SIDA și a altor boli nu contează, nu e nimic rău în adulter atâta timp cât se săvârșește cu consimțământul ambilor adulți; conform acestei logici și incestul este liber de păcat atâta timp cât se săvârșește cu consimțământul ambilor adulți. Incestul este un păcat conform codului moral susținut de religie, dar profesorul a afirmat că neagă categoric faptul că Dumnezeu, ca și concept sau oricare alt factor teologic, ar face parte din ecuația vieții. Uciderea embrionilor din pântecel mamelor lor nu este o problemă, ci exercitarea drepturilor femeilor etc. Lista regulilor pe care ”preoții” pseudo-științei le susțin este nesfârșită. Este culmea lipsei de onestitate intelectuală încercarea de a-L învinui pe Dumnezeu de expansiunea imoralității. Haideți să fim oameni de știință în legătură cu acest subiect, domnule profesor. Să luăm un grup de oameni conștienți de existența lui Dumnezeu, care cred în El așa cum trebuie, și alt grup de atei. Să evaluăm în mod obiectiv cine promovează răul. Nu vreau să aprofundez în acest subiect, dar orice observator imparțial va observa imediat că grupul de persoane conștient de existența Lui Dumnezeu și care se ghidează după legile Atotputernicului, promovează de fapt binele, în timp ce aceia care își fac propriile reguli de

"moralitate relativă" sunt, efectiv, responsabili corupției morale din lume.

Studentul musulman făcu o pauză pentru ca aceste declarații importante să fie înțelese... Privirile studenților din clasă erau aprinse pentru că ei începeau să vadă aceste lucruri dintr-o perspectivă mai clară. Nimeni nu le explicase niciodată lucruri atât de importante, ei crescând cu recitațiile publicate în mediile de comunicare.

–Domnule profesor, sunt impresionat, dar nu surprins pentru atitudinea dumneavoastră neștiințifică vis-a-vis de morală. Mă impresionează faptul că, gândind că omul a evoluționat din maimuță, nu credeți că s-ar comporta ca un animal. Mă impresionează că, fără să credeți în îngeri, așteptați ca omul să se comporte ca atare de la sine, fără ajutorul unui cod moral Divin. Motivul pentru care nu sunt surprins este că astfel de gândire este tot ce putem aștepta de la adepții falsei credințe a ateismului.

Clasa explodează în aplauze spontane.

–Am vorbit deja despre evoluție, domnule profesor. Dumneavoastră ați observat evoluția cu ochii dumneavoastră?

Profesorul scoase un sunet neplăcut printre dinți și îl privi rece pe student.

—Domnule profesor, dacă nimeni nu a observat procesul evoluției și nici nu se poate demonstra că este un proces care continuă, nu cumva ne învățați o doctrină care are mai multe găuri decât o strecurătoare și mai puțin merit decât oricare învățătură teologică? Asta este pseudo-știință, nu știință și cei care promovează aceste teorii nu sunt decât ignoranții ei ”preoți”.

Chipul profesorului a devenit albastru.

—Ce insolență!

Bolborosi plimbându-se de colo-colo în fața clasei, reușind într-un final să-și recupereze controlul.

—În beneficiul discuției noastre filozofice, nu voi lua în seamă aroganța ta, fiule. Ai terminat?

Și cuvintele lui devin un murmur.

—Domnule, dumneavoastră nu acceptați codul moral al lui Dumnezeu ca fiind ceea ce este corect?

—Eu cred în ceea ce este, asta este știința.

–Domnule, iertați-mă dar asta nu este știință, ci pseudo-știință, și pseudo-știința greșește.

–Pseudo-știința??? Greșită???

Profesorul părea că va suferi un atac. Clasa este revoltată. Studentul musulman stătea în picioare calm și liniștit, cu un surâs pe chipul lui.

Când comoția s-a calmat, studentul continuă:

–Vedeți dumneavoastră, domnule profesor, adevărata știință constă în a descoperi legile și planul folosit de Creatorul universului în sistemul Lui de funcționare, de la ceea ce este mai mare la ceea ce este mai mic, de la ceea ce este măsurabil la ceea ce este incomensurabil. Pseudo-știința este o religie ateistă care încearcă să se opună acestui concept cu falsități, manipulare de statistici, jumătăți de adevăr etc. Pseudo-știința insinuează că o forță mitică, necunoscută, -divinitatea ei proprie, făcută de om- a fost cauza Bing Bang-ului și a procesului de evoluție, contrazicând ceea ce s-a întâmplat de fapt. ”Preoții” acestei religii ateiste sunt cei care încearcă să justifice bâlbâiala specifică acestei minciuni prin falsități, jumătăți de adevăr și manipulare de informații. Adevărul va câștiga negreșit, adevărul concluziei logice la care poate ajunge oricine are simț deductiv și acesta este că există un Dumnezeu (Allah) care este Creatorul tuturor

lucrurilor din univers. El a creat tot sistemul după care funcționează universul care respectă legi precise din timpuri imemoriale.

Dar haideți să ne întoarcem la subiectul despre care ați discutat mai înainte cu celălalt student și care am spus că îl vom aborda mai apoi. Vă voi da un exemplu pe care toți îl vor putea urma:

Este ceva din clasă care a văzut aerul, moleculele de oxigen, un atom sau creierul profesorului?

Clasa bufnește în hohote.

—Este ceva care a auzit vreodată să se vorbească despre creierul domnului profesor, care l-a simțit, mirosit sau probat?

Nimeni nu spune nimic. Studentul musulman dă din cap.

—Se pare că nimeni nu a avut nici un fel de percepție senzorială de la creierul domnului profesor. Ei bine, în conformitate cu regulile enunțate de chiar domnul profesor, regulile protocolului experienței, verificabil și demonstrabil, ale pseudo-științei, pot să declar că domnul profesor nu are creier.

Profesorul se răsuțește pe scaun. Toată clasa aplaudă în mod spontan.

Studentul îi dă puțină apă. Și acesta, odată ce își revine, îl privește pe student și spune.

—Jignirile tale în nici un caz nu demonstrează existența lui Dumnezeu.

Studentul răspunde.

—Domnule profesor, sunt chiar surprins. Credeam că, ajunși la acest punct, vă veți accepta înfrângerea. Dar se pare că dumneavoastră nu încetați să cereți ceea ce meritați.

Făcu o pauză, se uită atent la clasă și apoi la profesor. Cu o privire grea, se adresează încă o dată domnului profesor.

—Domnule, dumneavoastră aveți părinți, un tată și o mamă?

—Altă întrebare stupidă. Este evident că toți avem părinți.

—Aveți răbdare, domnule profesor. Sunteți sigur că tatăl dumneavoastră este tatăl dumneavoastră și că mama dumneavoastră este mama dumneavoastră?

Profesorul se înfurie foarte tare:

–Ce absurd! Bineînțeles că tatăl meu este tatăl meu și mama mea este mama mea, spuse răstit.

Studentul musulman face o pauză. Pauza se lungeste. O atmosferă misterioasă se așează în clasă în timp ce studenții se apleacă peste pupitrele lor. Cu o voce calmă și controlată, studentul musulman spune:–Demonstrați-o!

Aerul este electrificat. Profesorul nu se mai putea controla. Chipul lui devenise mov.

–Cum îndrăznești?!?! Strigă din ce în ce mai tare, enervat din cale afară. Am suportat suficiente jigniri!!! Ieși afară din clasă!!! Voi vorbi cu domnul director despre tine.

Toată clasa rămase împietrită la reacția profesorului. Părea că este la un pas să sufere un atac de cord.

Studentul musulman se menținea ferm, senin. Întorcându-se către clasă, ridică mâna, liniștindu-i pe studenți. Apoi îl privi cu compasiune pe profesor. Părea că emană o forță în ochi, uitându-se la el. Profesorul nu se putea uita în ochii elevului și coboară privirea. Se lasă să cadă pe scaunul lui și își propti capul între mâini.

După câteva minute, studentul musulman spune, foarte calm.

—Eu nu pretind să dau de înțeles că părinții dumneavoastră nu sunt părinții dumneavoastră. Nu încerc decât să spun că nici dumneavoastră, nici eu și nici nimeni din această clasă nu poate demonstra că parinții lui sunt ai lui sau nu.

Liniște totală.

—Rațiunea se află în faptul că noi nu am fost martori la actul sexual în care am fost concepuți. Nu am fost prezenți ca să îl identificăm pe purtătorul de spermă care a fertilizat oul din ovarele mamei noastre. Noi acceptăm cuvintele părinților noștri când ne spun că ei sunt părinții noștri. Considerăm că părinții noștri sunt sinceri și onești în această chestiune. Nu punem la îndoiala integritatea lor. În același fel, copiii dumneavoastră vor trebui să creadă în cuvântul dumneavoastră atunci când le spuneți că sunteți tatăl lor și că mama lor, este mama lor. Nu este așa, domnule profesor?

Profesorul ridică privirea. Se uită la studentul musulman. Se poate observa cum chipul lui se luminează pe măsură ce începe să înțeleagă. Supărarea i-a trecut. Și repetă încet.

—Luăm de bun cuvântul părinților noștri... Luăm de bun cuvântul părinților noștri...

—Așa este, domnule profesor. Sunt multe lucruri în legătură cu care luăm de bun cuvântul altora. Existența aerului, a

oxigenului, ale moleculelor, ale atomilor, etc. Așa că, atunci când este vorba despre chestiuni pe care le definim ca metafizice, și pe care le știm datorită investigațiilor noastre științifice reale, credem că nu au existat în lume persoane mai oneste și mai demne de încredere decât aceia pe care noi îi numim profeți. Noi, musulmanii, suntem dispuși să băgăm mâna în foc pentru faptul că Muhammad, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, a avut un caracter fără cusur. Niciodată nu a mințit pe nimeni. Integritatea lui era de așa natură, că inclusiv dușmanii lui îl numeau "Al Amin"-Cel sincer. Dacă el spune că Dumnezeu (Allah) există -și pe de altă parte noi suntem dispuși să acceptăm cuvântul părinților noștri când ne spun că ei sunt părinții noștri- atunci trebuie să acceptăm cu toată onestitatea și sinceritatea cuvântul lui, așa cum trebuie să acceptăm și multe alte lucruri, precum existența Paradisului și a Infernului, existența Îngerilor, apariția Zilei Judecății, faptul că trebuie să dăm socoteală lui Dumnezeu pentru faptele noastre de pe lumea asta, și multe alte concepte. În afară de asta, există multe alte lucruri care indică existența lui Dumnezeu (Allah). Ultima revelație, care se numește "Nobilul Coran", este la dispoziția oricui pentru a fi studiată. Și conține câteva provocări specifice pentru oricine are îndoieli. Nimeni nu a oferit un răspuns acestor provocări în cele 14 secole ale existenței sale. Dacă cineva nu este dispus

să creadă într-un asemenea profet, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui, dă dovadă de pură ipocrizie acceptând cuvintele oamenilor de știință, a căror doctrine se schimbă în continuu, sau chiar și cuvântul părinților noștri. Judecând după cantitatea de denunțuri care sunt depuse în fiecare an la judecătorii, unde părinții neagă paternitatea copiilor lor, și luând în considerare nenumăratele cazuri de bebeluși concepuți cu sperma unor donatori necunoscuți sau nenumăratele cazuri de copii adoptați la vârste fragede care cresc în familiile adoptive și sunt tratați ca fii biologici, există destul de multe posibilități ca afirmația oricui spune că părinții lui sunt părinții lui, poate fi eronată.

Întorcându-se către clasă, studentul musulman trage concluzia.

—Este responsabilitatea fiecărui individ să învețe mai multe despre islam. "Nobilul Coran" există pentru ca fiecare să îl poată studia. Avem, de asemenea, o literatură destul de bogată despre islam. Responsabilitatea mea este să vă spun că singurul adevăr este islamul. În religie nu există obligația. Drumul drept a fost pus în evidență în mod clar față de cel eronat. Și acela care respinge falsele divinități și crede în Dumnezeu s-a agățat de mânerul cel mai solid care nu se va rupe niciodată; și Allah este Atotputernic și Atoateștiutor. După ce v-am informat, este de asemenea obligația mea să

vă invit să adoptați Islamul, unindu-vă cu frații musulmani. Allah este Apărătorul și Protectorul acelor care cred. Și îi scoate din întuneric și îi aduce la lumină. În ceea ce-i privește pe cei ce nu cred, gardienii lor sunt divinități false. Și îi ia din lumină ca să îi ducă în întuneric... Aceste cuvinte pe care le-am spus sunt versete din "Nobilul Coran", Cuvintele Atotputernicului.

Studentul musulman se uită la ceas.

—Domnule profesor, studenți, vă mulțumesc pentru că mi-ați dat oportunitatea să vă explic aceste chestiuni. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să merg la moschee să îmi fac rugăciunea. Pacea fie cu toți acei ce urmează calea dreaptă.

Pentru mai multe informații despre Islam și colapsul ateismului, vă rugăm să vizitați următoarele pagini web:

www.islamhouse.com

www.sultan.org

www.islamic-message.net

www.islamic-invitation.com

www.islamgalaxy.com

www.islamgreen.com

www.waytoparadise.net

www.mercyforhumanity.com